

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοκτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά.— Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ κοινωνικὴ Ζωή.—Αἱ Πυθαγορίστριαι. (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου. — Πηγεῖς καὶ Θύαμις. — (ἀπὸ τὰ τελευταίως ἐκδοθέντα ποιήματα τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου).—Τυφλοὶ καὶ κωφάλαοι. (κατὰ μετὰφρ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου).—Χωρὶς ὄνομα. (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν).—Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Ἐγκαίνια Σουσιτίου. Ἀλληλογραφία. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις Ἐπιφυλλίς : Ὁ νέος Ῥαββί (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

Ἡ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

«Ἐπὶ πρῶτον ποτε αἰθουσαι Ἑλληνικαί, αἰθουσαι ὑποδοχῶν καὶ κοσμικῶν συγκεντρώσεων, ὅπως τὰς ἐννοοῦμεν σήμερον, εἴτε εἰς τὴν ἀρχαιότητα, εἴτε καὶ εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ὥστε νὰ δικαιούμεθα νὰ ἐπικρίνωμεν τὰς σημερινὰς καὶ νὰ εὐρίσκωμεν ὅτι λείπει ἀπὸ αὐτὰς τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικόν ;»

Ἴδου τί ἐρωτᾷ εἰς κύριος, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι ἔχομεν ἄδικον νὰ ἀναζητῶμεν πάντοτε εἰς τὴν ἀρχαιότητα τελειότητος φανταστικὰς, κατὰ τὸ πλεῖστον.

Καὶ ἀπαντῶμεν : Αἰθουσαι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχουν εἰς τὴν ἀρχαιότητα, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι αἱ γυναῖκες ἔζων ἐντελῶς χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἀνδρας, καὶ ὁ γυναικωνίτης ἀποκλείει κάθε ἰδέαν κοσμικῆς συγκεντρώσεως, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν.

Ἡ πρώτη αἰθουσα, ἡ ὁποία ἤμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἡ αἰθουσα Rambouillet τῶν χρόνων ἐκείνων, ἦτο ἡ τῆς Ἀσπασίας. Τότε ὁ πολιτισμὸς ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἡ κόρη αὐτῆ τῆς Ἰωνίας, ἡ ὁποία εἶχε τὴν τύχην νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ ἀνωτάτου καὶ πλουσιωτάτου ἀρχοντος τῶν Ἀθηναίων, ἔφερεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ συζύγου τῆς μαζῆ μετὰ τὸ

κάλλος τῆς καὶ τὴν χάριν τοῦ πνεύματός τῆς καὶ μίαν κοινωνικὴν μόρφωσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ δι' αὐτῆς καὶ νὰ φέρῃ ἐπανάστασιν ὀλόκληρον εἰς τὸ κοινωνικὸν καθεστὸς τῶν Ἀθηναίων.

Εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Ἀσπασίας καὶ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ πνεύματός καὶ τῆς καλλισθησίας τῆς ἐπὶ ὅλων τῶν συγχρόνων τῆς μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν ὀφείλεται ἡ ἀκμὴ καὶ ἀποθῆσις τῆς τέχνης, ὀφείλεται πᾶν ὅ,τι ἀνύψωσε τῆς Ἀθήνας τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ κατέστησεν αὐτὰς τὴν κατ' ἐξοχὴν πόλιν τοῦ ὠραίου καὶ τῆς ἁρμονίας.

Παρὰ τὴν Ἀσπασίαν ὑπῆρξαν βεβαίως καὶ ἄλλαι γυναῖκες σοφαί, καὶ ἄλλαι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐπεζήτησαν ἐν εἶδος κοινωνικῆς μεταρρυθμίσεως, καὶ αἱ ὁποῖαι ἔδωκαν ὕλην εἰς τὸν Ἀριστοφάνη διὰ τὰς θεσμοφοριαζούσας καὶ τὴν Λυσικράτην του. Ἄλλ' ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν χυδαίότητα καὶ βωμολοχίαν τῆς Ἀριστοφανικῆς σατύρας ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ κοινωνικὴ εὐπρέπεια τῶν χρόνων ἐκείνων, φυσικὰ ἔνεκα τοῦ κοινωνικοῦ χωρισμοῦ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν ἦτο πολὺ κατωτέρα, καὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μολιέρου ἀκόμη.

Ὅπως δὲ ποτε δὲν δύναται τις νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὰς ἀθηναϊκὰς συγκεντρώσεις τῶν ἡμερῶν μας, οὔτε οἰκοδεσποίνης τῆς μεγαλοφυῆς τῆς Ἀσπασίας, οὔτε ἐπισκέπτως ὡς ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Φειδίας.

Ἡ κοινωνικὴ ζωὴ, τὴν ὁποίαν καθορίζουν καὶ ἀντιπροσωπεύουν σήμερον τὰ ἀνοικτὰ σπίτια, τὰ σπίτια, τὰ ὁποῖα δέχονται καὶ χρησιμεύουν εἴτε ὡς κέντρα τῆς πολιτικῆς κινήσεως, εἴτε ὡς ἐστία ψυχαγωγίας, εὐθυμίας καὶ ζωηρότητος, δὲν ἔχουν τίποτε κοινόν, οὔτε ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔχουν μετὰ τὰς αἰθούσας τῆς ἀρχαιότητος, τὰς μετρούμενας εἰς τὰ δάκτυλα καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον διευθυνομένης ἀπὸ ἐταίρας.

Ἀφοῦ ὅμως ὁ γυναικωνίτης κατηγορήθη πρὸ αἰῶνος ὀλοκλήρου, ἀφοῦ ὁ συγχρωτισμὸς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, ἀφοῦ τὸ πνεῦμα δὲν λείπει καὶ ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ ἀποτελεῖ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν Ἀθηναίων, δικαιοῦται τις νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὅταν βλέπη τὰς αἰθούσας τῆς ὑποδοχῆς τῆς χειμερινῆς περιόδου νὰ μεταβάλλονται εἰς γυναικωνίτας, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ πλέον εἰς ἕκαστον πρᾶγμα εἶναι τὰ γλυκά, τὰ κέικα καὶ τὸ ξενικὴς ἐνδύως προελεύσεως τείνον. Καὶ ὅταν ἐξ ἄλλου βλέπει καὶ τὰς πλέον ἠλιολούστους ἀκόμη ἡμέρας, τὰς λέσχας καὶ τὰ κερφενεῖα πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀνδρᾶς, οἱ ὅποιοι μέσα εἰς σύννεφα καπνοῦ ζητοῦν νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸν τῶν χαρτοπαικτοῦντες ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ, χωρὶς δικαιοσύνην καὶ χωρὶς ἀνάγκην.

Τί ἄλλο λοιπὸν σημαίνει ὁ ἐπίμονος αὐτὸς χωρισμὸς, ὁ ὅπως ἀδικεῖ καὶ τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, παρὰ ὅτι καὶ ἀπὸ αὐτὰς λείπει ἡ μόρφωσις καὶ ἡ γοητεία, ἡ ὁποία ἐλκύει καὶ τοὺς πλέον ἀπολιτίστους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς λείπει τὸ λεπτόν πνεῦμα καὶ ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς νομιμοκρίτου καὶ τῆς γλυκειᾶς καὶ εὐχαρίστου συνομιλίας;

Γιὰ πόλεις μικράς, ἀλλὰ παραδόσεως τῶν ἀρχοντικῶν, ὅπως αἱ Ἀθῆναι, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐντελὴς διάφορος, ἀπὸ ὅ,τι εἶναι πραγματικῶς. Τὸ χαρτοπαίγνιον, τὸ ὁποῖον ἀνθεῖ μόνον εἰς τοὺς λαοὺς τοὺς ἐκφύλους καὶ τοὺς πολὺ γηράσαντας, τὸ χαρτοπαίγνιον, τὸ καταφύγιον τῶν ἀλητῶν τῆς ζωῆς, τὸ χαρτοπαίγνιον, τὸ βλακῶδες καὶ ἀποκτηνωτικὸν αὐτὸ νόσημα, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχη ριζοβολήσῃ ἐδῶ, ἀλλ' οὔτε νὰ ἔχη καταλάβῃ εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν μας τὴν πρώτην καὶ κυριωτάτην θέσιν.

Ἐὰν ἡ οἰκογένεια ἐρημοῦται ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τῆς, ἐὰν ὁ χορὸς ἠθῆσαι ἐλλείψει χορευτῶν, ἐὰν εἰς τὰς συναναστροφὰς ἡ ὠραία καὶ ἐπαγωγὴ συνομιλία κατήντησε πρᾶγμα δυσεύρετον, βεβαίως εἰς αὐτὸ εὐθύνονται καὶ αἱ γυναῖκες, αἱ ὅποια ὡς κυριωτάτην ψυχαγωγίαν τῶν συναναστροφῶν τῶν ἐθεώρησαν τὸ χαρτοπαίγνιον.

Ἡ πρασίνη τράπεζα εἰς τὰς ἑσπερινὰς φιλικὰς συναθροίσεις εἶναι τὸ κέντρον τῶν πόθων καὶ τῶν ἐλπίδων ὄλων τῶν προσκεκλημένων. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἰασθήποτε ἡλικίας περὶ τὴν πρασίνην τράπεζαν διαγκωνίζονται, καὶ εἰς τὸ τριάντα καὶ σαράντα συγκεντρῶνται ὅλην τὴν προσοχὴν τῶν, καὶ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας τῶν.

Φυσικὸν εἶναι μία τοιαύτη προσήλωσις ὄχι μόνον νὰ κουράζῃ καὶ ἐκνευρίξῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀμβλύνη τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον, ναρκωμένον, ὑπνωτισμένον ἐκ τῆς προσδοκίας τοῦ κέρδους ἢ ἐκ τῆς λύπης τῆς ζημίας, οὐδεμίαν ἔχει πλέον δύναμιν καὶ διαθέσιν διὰ οἰανδήποτε τέρψιν.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰς ὠρισμένας ἡμέρας τῶν ὑποδοχῶν χαρτοπαίγνιον δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ πρασίνη τράπεζα ἀποκλείεται, οἱ ἀνδρες προτιμοῦν τὴν λέσχην καὶ τὸ κερφενεῖον, εἰς τὰ ὅποια ἀνενόητος βασιλεύει ἡ μόνη προτιμημένη διασκεδάσις τῶν : τὰ χαρτιά.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ ζητοῦμεν διδάγματα εἰς ὅλα καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις μας ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους καὶ χωρὶς

νὰ τοὺς φανταζόμεθα τελείους εἰς ὅλα, ἡμποροῦμεν ὄχι χωρὶς λόγον νὰ εὐρίσκωμεν καὶ νὰ ὁμολογῶμεν τὰς σημερινὰς ἐλλείψεις μας, καὶ νὰ ζητῶμεν χάριν τοῦ γοήτρου καὶ τοῦ συμφέροντος ὄλων μας τὴν διόρθωσίν των.

ΑΙ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΡΙΑΙ

Δὲν ἦσαν Ἀθηναῖαι, ἀλλ' οὔτε ὑπάρχουν πολλὰ τα κοινὰ μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν μαθητριῶν τῆς Σχολῆς τοῦ Πυθαγόρα, ἥτις, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἰδρύθη καὶ ἤκμασε εἰς τὴν πόλιν Κρότωνα τῆς μεσημερινῆς Ἰταλίας.

Ἄλλ' αἱ Πυθαγορίστριαι δὲν ἦσαν καὶ Ἰταλίδες, ἀφοῦ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅλη ἡ μεσημερινὴ Ἰταλία εἶχεν ἀποικισθῆ ἀπὸ Ἑλλήνας, καὶ ἡ ὠραία πατρὶς τῶν Πυθαγοριστριῶν ἦτο ἀποικία Ἀρχαϊκή, μέρος τῆς τότε Μεγάλης Ἑλλάδος.

Ὅ,τι συμπερινομεν καὶ ἀπὸ τὰς πολυπληθεῖς μαθητριάς τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πυθαγόρα καὶ ἀπὸ τὰ περιωθέντα ἔργα των, εἶναι ὅτι ἦσαν πολὺ ἀνώτεροι ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅτι ἐν γένει ἡ ζωὴ, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς γυναικῆς τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ἦσαν πολὺ πλέον φιλελεύθερα.

Τὸ γεγονός μόνον ὅτι ἦσαν εἰς κατάστασιν καὶ ταῖς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ἀκολουθοῦν μαθήματα φιλοσοφικά, ὄχι μόνον αἱ ἄγαμοι, ἀλλὰ καὶ αἱ σύζυγοι καὶ αἱ μητέρες, αἱ ὅποια ὠδηγοῦντο εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Πυθαγόρα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς συζύγους των, ἀποδεικνύει πόσῃ ἔχαιρον ἐλευθερίαν καὶ πόσον ὑψηλοτέραν κατεῖχον θέσιν εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν Ἀθηναίων.

Εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Πυθαγόρα, ἡ ὁποία, φαίνεται, εἶχε τὴν φήμην ἑνὸς εἴδους Σοφῶν τῶν χρόνων ἐκείνων, συνέρεαν μαθητριάς καὶ ἀπὸ ἄλλας πόλεις, ἰδίως ἐκ τῆς Ἰωνίας, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἦσαν ἐπίσης πολὺ ἀνεπτυγμέναι. Ἄλλὰ καὶ Δωρικῆς καταγωγῆς γυναῖκες ὑπῆρχαν Πυθαγορίστριαι καὶ πολλὰ ἰδίως Σάμιαι, συμπατριώτιδες τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

Εἶνε γνωστὰ αἱ ἀρχαὶ τῆς κατ' ἐξοχὴν πρακτικῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρα, ἥτις ἐβασίζετο εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀλληλεγγύην, καὶ ἥτις διαδοθεῖσα εἰς πλείστας Ἑλληνικὰς πόλεις συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἠθῶν καὶ εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς πολιτικῆς διοικήσεως.

Θρησκευτικῶς ὁ Πυθαγόρας ἐπίστευε καὶ ἐδίδασκε τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς διὰ τῆς μετεμψυχώσεως.

Δι' αὐτὸν ἡ ψυχὴ, μόνον ἀπορρέον ἀπὸ τὴν πρωτόγονον μονάδα, ἀπὸ τὸν ὑπέρτατον λόγον, ἐξίλειται ὑπὸ διαφορῶν μεταμορφώσεως διὰ τὰ σφάλματα, τὰ ὅποια διέπραξε ἀποχωριζομένη τῆς θείας ἐνότητος. Καὶ κινουμένη εἰς τὸν κόσμον, τὴν τάξιν τοῦ σύμπαντος, ἐξαγνίζεται καὶ ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τῆς.

Ἡ Θεανῶ, ἡ Περικτιόνη, ἡ Φιντύς, ἡ Ἀριγνόνη καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι γυναῖκες, εἰς ἃς εἶχεν ἀνοικτὰς τὰς πύλας τῆς ἡ ἀσθηρᾶς αἵρεσις τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρα, ὅλαι αὐ-

ταὶ αἱ γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἡ εὐρεῖα διάνοια ἠννόει τὴν μουσικὴν τῶν οὐρανίων κόσμων, οἱ ὅποιοι ἐστρέφοντο περὶ τὸν ἥλιον, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἠρωίδες τοῦ πνεύματος ἐδιδάσκοντο εἰς τὴν σχολὴν τοῦ διδασκάλου, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην, αἱ ὅποια κανονίζουν τὴν ἀρμονίαν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Τόσῃ δὲ ἐπιρροὴν εἶχεν ἡ διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρα ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν μαθητριῶν του, ὥστε οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἐδίστασε, δεικνύουσα περιφρόνησιν εἰς τὴν ματαιότητα καὶ τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδείξεις, νὰ ἀποχωρισθῇ ὅλων τῶν πολυτίμων στολισμῶν τῆς, οὐς ἀφιέρωναν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας.

Ἡ διασημότερα ἐκ τῶν γυναικῶν τούτων εἶναι ἡ Θεανῶ, ἥτις ὑπῆρξε μαθήτρια καὶ βραδύτερον σύζυγος τοῦ Πυθαγόρα. Ἀγνή, ὠραία καὶ εὐφυὴς ἡ Θεανῶ ἠγαπήθη μὲ πάθος ἀπὸ τὸν αὐστηρὸν φιλόσοφον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔμεινε πάντοτε ἀφωσιωμένη καὶ πιστή.

Ὅμιλῶν περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς πολὺ ἀργότερα ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Κλήμης ἀναφέρει ὅτι ἐνδυομένη ποτε, ἀπεκάλυψε τὸν βραχίονά της : Ὁραῖος βραχίον ! εἶπε τις τῶν παρισταμένων. Ἄλλ' ὄχι δημόσιος, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Πλὴν τῶν υἱῶν τοὺς ὁποίους ἀπέκτησεν ἡ Θεανῶ, ἀπέκτησε καὶ μίαν κόρην τὴν Δαμῶ, ἥτις ὑπῆρξε διάσημος διὰ τὰ θαυμάσια σχόλιά της ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πυθαγόρα ἡ Θεανῶ ἀνέλαβε μετὰ τῶν δύο υἱῶν τῆς τὴν διεύθυνσιν τῆς σχολῆς τοῦ συζύγου της. Διογένης ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει ὅτι ἔγραψε διάφορα συγγράμματα ἐκ τῶν ὁποίων περιεσώθησαν τρεῖς μόνον ἐπιστολαὶ καὶ ἐν ἀπόσπασμα φιλοσοφικὸν καὶ διδακτικὸν περὶ εὐσεβείας.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΠΗΝΕΙΟΣ ΚΑΙ ΘΥΑΜΙΣ

Σὰν ἄλογο ποῦ ἔοριξε ἀδέξιο καβαλλάρη,
Ποτάμι ἐροβόλαε, κρυσταλλωμένη ἀκίνα,
Κ' ἐσορόριζε σὴν ὄχθη του δροσιᾶς μαργαριτρί,
Πότιε σὲ δάφναις ἄγριας καὶ πότιε σ' ἄγρια κρένα.
Ὁ ἥλιος τὸ διαμάντονε, πουλάκια κελαιοῦσαν,
Κ' ἐλεύθερ' κ' ἀνεμπόδιστα τὰ κύματα κυλοῦσαν.

Κάτω ἀπὸ ἴσκιον σκοτεινὸ, ποτάμι θολωμένο
Ποῦ σύννεφα καθρέφριζε μέσ' ἰστὰ νερὰ τὰ μαῦρα,
Τὸ κύματα ἀκίνητο καὶ παραπονεμένο,
Κ' ἐσιτάζεε σὴν ὄχθη του τὴν ἔρημη ἡ αἶθρα·
Ἥλιος αὐτὸ δὲν ἰώβλεπε, πουλὶ δὲν κελαιοῦσε·
Ἄχ, τὰ νερὰ του σὲ σκλαβιῦ παλῆος φραγμὸς κρατοῦσε...

Κ' εἶπε τὸ ἠλιοφώτιστο, σὶδ παραπονεμένο·
»Γιατί, ἀδέλφι μου, καὶ οὐ δὲν τρέχεις σὰν κ' ἐμένα ;
»Διὰ τὴν ὄχθη σου νερό, ποτάμι ἄγασμένο,
»Καὶ πέφτουν ἀπ' ταῖς δάφναις σου τὰ φύλλα μαγαμένα
»Ἐλα τὰ σμίξωμε τὰ δυὸ μαζί τὰ κύματά μας
»Καὶ πέλαγος θὰ γέινουμε σμιγμένα τὰ νερά μας !...

Κ' ἐκεῖνο δὲν ἀπάντησε εἰς τὸ ποτάμι τ' ἄλλο,
Π' ὀλόχαρο σ' ἐλευθεριᾶς χαρὰ τὸ προσκαλοῦσε.
Μονάχα σ' ἔνα γογγυτὸ καὶ στεναγμὸ μεγάλο,
Τὸ κῦμά του ἐθόλωσε π' ἀκίνητο κρατοῦσε·
Καὶ μὴ φωνὴ σὴν ὄχθη του ἀκούσθηκε κ' ἀντάρα.
»Ἀνάθεμα σὴν μοῖρᾶί μας, καὶ σὴν Φραγκιά κατάρρα !»

Ἀπὸ τὸν Β'. τόμον τῶν κατ' αὐτὰς δημοσιευθέντων Ἀνεκδότων τοῦ Ἀχιλ. Παράσχου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ ΚΑΙ ΚΩΦΑΛΛΩΝ

Τὸ νὰ εἶνε κανεὶς τυφλὸς καὶ κωφάλαλος, βεβαίως εἶνε φοβερόν. Κλείσατε τὰ μάτια καὶ βουλώσατε τ' αὐτιά καὶ φαντασθῆτε ὅτι θὰ ζήσετε τοιουτοτρόπως πάντοτε καὶ ὅτι δὲν θὰ ὀμιλήσετε ποτὲ καὶ θὰ ἔχετε μίαν ἰδέαν τῆς δυστυχίας αὐτῆς. Καὶ πάλιν καὶ εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν, ἡ ἀνατροπὴ τὴν ὁποίαν ἐλάβετε καὶ ἡ γνώσις τὴν ὁποίαν ἔχετε τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου θὰ σὰς εὐκόλυναν πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐννοήσετε καλὰ τὰ πράγματα ὅπου θὰ ἐγγίσετε ...

Ἄλλὰ φαντασθῆτε ὅτι δὲν ἐνθυμεῖσθε τίποτε, ὅτι δὲν ἐμάθατε ποτὲ τίποτε, δὲν ἐγνωρίσατε τίποτε, δὲν ἀκούσατε δὲν εἶδατε τίποτε, τίποτε, κανένα ἦχον, κανένα κρότιν· ὅτι δὲν ἤξεύρετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι συνομιλοῦν μεταξὺ των, ὅτι γράφουν καὶ λέγουν ὅ,τι σκέπτονται καὶ ὅ,τι θέλουν. (Ὅτι δὲν ἔχετε κανέν μέσον νὰ κάμετε νὰ γνωρίσουν οἱ ἄλλοι, ἐκεῖνοι ὅπου μᾶς περιτριγυρίζουν, τὰς ἐπιθυμίας σας, τὰ αἰσθηματά σας, τὰς ἀνάγκας σας ! Φαντασθῆτε ὅλα αὐτὰ, καὶ τότε ἴσως θὰ δυνηθῆτε νὰ σχηματίσετε ἰδέαν τί εἶνε ἓνα παιδί τυφλὸν καὶ κωφάλαλον.

Ἡ Λόρα Bridgman ἐγεννήθη τὸ 1829 εἰς τὸ Ἀνόβερον ἀπὸ γονεῖς πολὺ ἐξύπνους, πλουσίους γαιοκτημόνας, οἱ ὅποιοι ἐζούσαν ζωὴν πολὺ ἀπλήν, ἀλλὰ ὑγιεινὴν καὶ ἐνεργητικὴν, εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ ὅλας τὰς ἀναπαύσεις των. Ἡ μικρὰ Λόρα ἦτο ἰδιοσυγκρασίας, πολὺ ἀδυνάτου καὶ λεπτῆς. Εἰς ἡλικίαν δύο ἐτῶν ἔπαθεν ἓνα φοβερόν πυρετὸν μὲ σκαρλατίναν, ὁ ὁποῖος κατέβαλε τὸν ὄργανισμὸν τῆς καὶ τὴν ἔφερε εἰς κίνδυνον. Ἐμείνε πέντε μῆνας εἰς τὸ κρεβάτι μέσα εἰς ἓνα σκοτεινὸν δωμάτιον.

Τέλος ἡ ζωὴ ἐνίκησε τὸν θάνατον. Τὸ παιδί ἐσώθη, ἀλλὰ πῶς ; Παρητήρησαν μετὰ φρίκης ὅτι δὲν ἔβλεπε πλέον, δὲν ἤκουε, δὲν ὠμιλοῦσε· δὲν εἶχε σχεδὸν πλέον αἴσθησιν τῆς ἀτομικότητός της. Καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις τῆς ὀσφρήσεως εἶχε χαθῆ.

Ἐπειδὴ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς της εἶχον περάσει σχεδὸν ὀλόκληρα εἰς νευρικὰς ταραχὰς, ἐπειδὴ αἱ αἰσθησεις εἶχον πολὺ ὀλίγον ἀσκηθῆ, ἦτο πιθανόν ὅτι εἶχε λησμονήσει ὅλας τὰς παιδικὰς ἐντυπώσεις της. Αὐτὸ ἦτο τὸ ὄν τὸ ὁποῖον οἱ ἀπηλπισμένοι γονεῖς ἔσωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον.

Φαντάζεται τις τὴν στενοχωρίαν μᾶς μητέρας ἐμπρὸς εἰς ἓνα παιδί, ἀναίσθητον, ἀκίνητον, ἄν ἡλίθιο καὶ τυφλό. Πῶς νὰ συνεννοηθοῦν μαζὶ του ; Τὸ παιδί αὐτὸ δὲν ἔχει πλέον ἄλλην αἴσθησιν ἀπὸ τὴν ἀφῆν καὶ τὴν γεῦσιν. Αἰσθάνεται τὴν πεῖναν, τὴν δίψαν, τὴν ζέστην, τὸ ψῦχος, τὰ

σκληρά αντικείμενα, τὰ μαλακά, τὰ καλὰ καὶ τὰ κακά. Αὐτὸ εἶνε ὅλον. Τὰ ἐνστικτικὰ τοῦ ζώου μόνον ὑπάρχουν ἀκόμη εἰς αὐτό. Καὶ ἀκόμη δὲν εἶνε γνωστὸν ἂν ἀναγνωρίζῃ τὰ διάφορα πρόσωπα ὅπου ἐγγίζει, καθὼς τὰ ἀναγνωρίζει ἕνας σκύλλος καὶ ἂν ἀγαπᾷ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν τροφήν του.

Αὐταὶ ἦσαν αἱ σκέψεις τῆς δυστυχοῦς μητέρας τῆς Λόρας, ὅταν ἔβλεπε τὴν μικρὰν τυφλὴν καὶ κωφάλαλον, νὰ περνᾷ ὀλοκλήρους ἡμέρας περιμένονσα τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἦτο τὸ φαερώτερον, ἦτο ὅτι τὸ παιδί δὲν ἦτο ἠλίθιον. Ἀκολουθοῦσε τὴν μητέρα του, ἐνῶ τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ φόρεμα, παντοῦ ὅπου ἐπήγαινε, ἀκολουθοῦσε μὲ τὰ χεράκια του ὅλας τῆς τὰς κινήσεις καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὰς μιμηθῇ.

Ἀλλὰ τὰ μέσα νὰ συνεννοηθοῦν μὲ τὴν δυστυχεῖν μικρὰν ἦσαν τόσον περιορισμένα, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ παρὰ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν δυσαρέσκειαν τῶν ἄλλων. Ὅταν τῆς κτυποῦσαν ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι, αὐτὸ ἐσήμαινε : νκί· ὅταν τῆς ἔτριβαν τὸ χέρι, αὐτὸ ἐσήμαινε : ὄχι, ὅταν τὴν κινούσαν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἐσήμαινε : πήγαινε· ὅταν τὴν τραβοῦσαν πρὸς ἄλλο πρόσωπον αὐτὸ ἐξηγεῖτο : ἔλα.

Ἐνας γέρος κύριος, ὀλίγον παράδοξος, ἀλλὰ πολὺ καλὸς, τὴν ἠγάπησε καὶ εὗρισκε μέσον νὰ τὴν διασκεδάσῃ ὀδηγῶν αὐτὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὰ δάση, κάνοντάς τιν νὰ ἐγγίξῃ τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν, ὀδηγῶν αὐτὴν νὰ μαζεύῃ πέτρες, καὶ νὰ τὰς ρίχνῃ μέσα εἰς τὸ νερὸ.

Διέκρινε τὸν κύριον αὐτὸν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ξεχώριζε ἐπίσης μίαν γάτα, ἀπὸ ἕνα σκύλλο, ἕνα μῆλο ἀπὸ μίαν πέτρα. Αὐτὸ ἦτο ὅλον.

Τότε τὸ 1837, ὁ διευθυντὴς ἐνὸς σχολείου τυφλῶν, ὁ ἰατρὸς Howe, ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν μικρὰν Λόραν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Boston, διὰ νὰ δοκιμάσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν εἶχε γίνεῖ ποτὲ καὶ ἐφαίνετο ἀδύνατον : τὴν μὲρῶσιν μίαν τυφλὴν καὶ κωφάλαλον. Πρὸ παντὸς ἄλλου ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μὲ αὐτὴν, δηλαδὴ νὰ συμφωνήσουν ὅτι αὐτὸ τὸ σημεῖον θὰ ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ πῶς νὰ συνεννοηθῇ διὰ κἄτι μὲ ἄνθρωπον ὁ ὅποιος δὲν ἐννοοῦσε; Εἰς τὰς περιστάσεις αὐτάς τὸ πρῶτον βῆμα εἶνε τὸ πλέον δύσκολον, ὅταν αὐτὸ γίνῃ τ' ἄλλα ἀκολουθοῦν.

Ὁ ἰατρὸς Howe ἤρχισε οὕτω : ἔλαβεν ὅλα τὰ μικρὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια μετεχειρίζετο συνήθως ἡ Λόρα, π. χ. τὸ κλειδί, τὸ κουτάλι, τὸ μαχαίρι, τὸ πιρῶνι καὶ ἐπάνω εἰς καθένα ἀπ' αὐτὰ ἐκόλλησε χαρτόνια μὲ τὸ ὄνομα ἐκάστου ἀντικειμένου γραμμένο μὲ ἐξέχοντα γράμματα. Τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν μικρὰ νὰ τὰ ἐγγίξῃ μὲ προσοχὴν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐννόησεν ὅτι αἱ καμπύλαι γραμμαὶ τῆς λέξεως S P O O N (κουτάλι) εἶχαν διαφορὰν ἀπὸ τὰς πλέον εὐθείας γραμμάς, αἱ ὅποια ἐσχηματίζον τὴν λέξιν K E Y (κλειδί), ὅτι τὸ σχῆμα ἐνὸς κουταλιοῦ διαφέρει ἀπὸ τὸ σχῆμα ἐνὸς κλειδιοῦ. Ἐπειτα ἐπάνω εἰς τεμάχια χαρτονιοῦ χωριστὰ ἔγραψε τὰς αὐτὰς λέξεις μὲ γράμματα ἐξέχοντα, καὶ τὰ χαρτόνια αὐτὰ κατ' ὅλα ὅμοια μὲ ἐκεῖνα ποῦ ἦσαν κολλημένα ἐπάνω εἰς τὰ ἀντικείμενα, τῆς ἐδόθησαν. Ἐδιασκέδαζε μὲ αὐτὰ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνεγνώρισε τὴν ὁμοί-

τητα τῶν λέξεων μὲ τὰ πρᾶγματα, καὶ ἐτοποθέτησε τὸ χαρτόνι, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν λέξιν κλειδί, ἐπάνω εἰς τὸ κλειδί, καὶ τὸ χαρτόνι, τὸ ὅποιον ἔγραφε κουτάλι, ἐπάνω εἰς τὸ κουτάλι. Ἐν μικρῷ φιλικῷ κτύπημα τὴν εἰδοποιοῦσε ὅτι ἦσαν εὐχαριστήμενοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς, καὶ ἐξηκολούθει τὴν ἀσκήσιν αὐτὴν, μὴ ἐννοοῦσα διόλου εἰς τί ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ.

Ἐπειτα ἔκκαμαν κἄτι περισσότερο, ἔβαλαν τ' ἀντικείμενα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι χωρὶς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ἐσυνήθισεν νὰ βάζῃ καθεὺν χαρτόνι ἐπάνω εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔγραφε. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι τὸ παιδίον εἶχεν ἐνθυμητικὸν καὶ μίαν ιδέαν, τὴν ιδέαν τῆς ἀναλογίας μεταξὺ τῶν λέξεων καὶ τῶν πραγμάτων. Ἐπρεπε τώρα νὰ τῆς μάθουν τὰ γράμματα μὲ τὰ ὅποια ἐσχηματίζοντο αἱ λέξεις αὐταὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπῆραν ἕνα χαρτόνακι ἀπὸ τὰ γραμμένα, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν συνήθειαν ν' ἀναγνωρίζῃ· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχε τὴν λέξιν Book—(βιβλίον), τὸ ἔκοψαν εἰς τέσσαρα κομμάτια, καθεὺν κομμάτι εἶχε καὶ ἀπὸ ἕνα γράμμα μόνον, τῆς τὰ ἔδωκεν νὰ τὰ τακτοποιήσῃ, ἔπειτα τ' ἀνακάτεψαν ὅλα μαζῆ, ἔπειτα πάλιν τὰ ἐτακτοποίησε καὶ οὕτω τὸ παιδίον παίζον ἐμάθανε τὰ διάφορα γράμματα.

«Ἐως ἐδῶ, λέγει ὁ ἰατρὸς Howe, ἡ μικρὰ εὐρίσκειτο ὑπὸ διαρκῆ ἄφρων ἐκπληξίν καὶ ἐμμεῖτο μὲ ὑπομονὴν ὅ,τι ἔκαμνε ὁ διδάσκαλος τῆς, ἀλλὰ συγχρόνως ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ νοῦς τῆς ἤρχισε νὰ ἐργάζεται, ἐννοοῦσε ὅτι ὑπάρχει μέσον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ γνωστὰς τὰς σκέψεις τῆς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ἀμέσως ἡ φυσιογνωμία τῆς ἄλλαξε καὶ ἔκφρασις πραγματικῶς ἀνθρώπινος τὴν ἐφώτισε αἴφνης : δὲν ἦτο πλέον ὡς μωρὸς σκύλλος ἢ παπαγάλος· ἦτο ὄν πνευματικόν, τὸ ὅποιον ἠσθάνετο ὅτι νέος δεσμός τὴν ἦνωσε μὲ τοὺς ἄλλους. Ἡμπορῶ ἀκόμη νὰ προσδιορίσω τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἤρχισε νὰ φωτίζῃ τὸ πνεῦμά τῆς, καὶ νὰ λάμπῃ ὅλη ἡ φυσιογνωμία τῆς. Εἶδα ὅτι τὸ μεγάλο ἐμπόδιον ὑπερπηθήθη καὶ ὅτι δὲν ἐχρειάζετο πλέον παρὰ ὑπομονὴ καὶ διαρκῆς ἐργασία διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σκοπόν».

Ὅταν τὸ παιδίον ἐσυνήθισεν νὰ σχηματίζῃ λέξεις μὲ τὰ προεξέχοντα γράμματα καὶ νὰ τὰς διαβάξῃ, δηλαδὴ νὰ γράφῃ καὶ νὰ διαβάξῃ ὅπως αἱ τυφλοὶ, τοῦ ἐδίδαξαν ὅτι διὰ καθὲν γράμμα ὑπάρχει ἕνα σημεῖον ἀνάλογον, τὸ ὅποιον δύναται νὰ κάμῃ μὲ τὸ χέρι του καὶ τοιοῦτοτρόπως τοῦ ἔμαθον τὴν γλώσσαν τῶν κωφάλαλων. Καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν κατάρθωσαν εἰς μερικὰ χρόνια νὰ τοῦ δώσουν ιδέαν ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ νὰ τὸ κάμουν πρόσωπον μορφωμένον ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

Ἐξ ἡμέρας μετὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἰατροῦ Howe, ἡ μητέρα τῆς Λόρας εἰδοποιήθη διὰ τὰς προόδους τῆς καὶ διὰ τὴν πλήρη μεταβολὴν, ἡ ὁποία εἶχε γίνεῖ εἰς τὴν κόρην τῆς. Ἦλθε νὰ τὴν ἴδῃ πολὺ εὐτυχῆς νὰ ξαναβρῇ τὸ παιδί τῆς, ἀλλὰ καὶ φοβισμένη μήπως δὲν τὴν ἀναγνωρίσῃ.

«Ἡ μητέρα ἔμεινε ὀλίγας στιγμὰς κυττάζουσα μὲ ἀ-

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Τὸ παιδάκι μὲ ὄλην τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ ἀγαποῦσε τὸ γύψινο μωρὸ μὲ ἀγάπην ποῦ θὰ ἔφθανεν ὡς τὸν οὐρανόν, ὅμως δὲν ἔπεισε τὸν παπποῦ του νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

Μὰ γιατί δὲν μοῦ τὸ δίδει, ἐρώτησε, παραπονούμενον, τὴν ἀδελφὴν του, ἡ ὁποία ἔσφιγγε ἔστην ἀγγαλίτσα τῆς μίαν ψεύτικην κάτασπρη γατούλα καὶ τὴν ἐχάιδευε μὲ χαρὰ.

Ἐκεῖνη ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ ἤρχισε νὰ ἐξηγῇ εἰς τὴν μικροῦλαν πῶς ἡ γάτα τῆς ἂν καὶ ψεύτικη ἤμποροῦσε νὰ περιπατῇ καὶ νὰ φωνάζῃ νιάου νιάου, ἅμα τὴν ἐκούρντιζαν. Ἐπειτα μπορῶ καὶ νὰ τὴν φιλῶ καὶ νὰ τῆς τραβῶ τὴν οὐρά, χωρὶς νὰ φωνάζῃ ἢ μαμὰ πῶς θὰ μὲ δαγκάσῃ...

Θέλω καὶ γὼ γατούλα λοιπόν, εἶπεν ἡ μικρούλα...

Ἡ μεγάλη τῆς τὴν ἔβαλεν ἀμέσως μὲ προθυμίαν εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς, καὶ τῆς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τῆς τὴν ἐδάδειξεν, ὅταν ἤθελε νὰ παίξῃ.

Νὰ τὸ δικό σου παιχνίδι, εἶπεν ὁ παπποῦς καὶ τῆς ἔδωκε μίαν κούκλαν ἀπὸ κκουτσούκ, ἕνα μικρὸ μπάνιο καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται διὰ λουτρό. Ἡ μικρὴ ἤρξε δουλεῖν καὶ ἐνθουσιάσθηκε. Μὲ ὀλίγο νερὸ ποῦ τῆς ἔρριξαν μέσα εἰς τὸ μπάνιο ἐτραβήχθη εἰς μίαν ἀκρούραν τοῦ δωματίου καὶ ἤρχισε νὰ λούῃ καὶ νὰ πλύνῃ καὶ νὰ σκουπίζῃ τὴν κούκλα τῆς.

Τὰ δῶρα εἶχαν μειραστῆ πλέον εἰς ὅλους μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ ἡ κ. Δήμου εὐχαριστήμενη διὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶχε καὶ αὐτὴ εὐθυμήσει ὀλίγον καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς, τὸ πρῶτῃτερα τόσον μελαγχολικόν, εἶχε γίνεῖ διὰ μίαν ζωηρόν, καὶ περιχαρὲς. Ὡς ἐλάτρευε τὰ παιδιὰ ἠσθάνετο καὶ αὐτὴ παιδικὴν χαρὰν διὰ τὰς συγκινήσεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις των.

Αἱ μητέρες περιεργάζοντο τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν των καὶ μὲ τρόπον ὑπέβλεπεν ἡ μία τὰ τῆς ἄλλης, θέλουσα νὰ ζυγίσῃ καθεμιά μὲ τὴν ἀξίαν των τὰς πρὸς αὐτὴν διαθέσεις τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ἡ κ. Δήμου ἠσθάνθη διὰ μίαν στιγμὴν τί συνέβαινε γύρω τῆς καὶ φυσικὰ δειλή, ὡς ἦτον, ἤρχισε πάλιν νὰ ἀνησυχῇ καὶ νὰ στενοχωρῆται. Ἀρὰ γε θὰ εἶχαν μείνει ὅλα εὐχαριστήμενα; Καὶ δὲν θὰ εὗρισκαν αἱ δυσκολώτεροι ἀφορμὴν νὰ δυσαρεστηθοῦν μαζῆ τῆς;

Καὶ ὡς διὰ νὰ ἐπιкураθῇ ἡ ὑποψία τῆς, μίαν ἀπὸ τὰς μητέρας ἠκούσθη λέγουσα πρὸς τὸν μικρὸν τῆς : Ἐννοιά σου καὶ θὰ σοῦ ἀγοράσω ἐγὼ στρατιῶτες ὅσον τοῦ Τάκη, ἀφοῦ τὸ παιχνίδι σου δὲν σοῦ ἀρέσει.

Ἡ κ. Δήμου κατελήθη καὶ πάλιν ἀπὸ μελαγχολίαν. Τὶ ἤθελα ἐγὼ ὄλην αὐτὴν τὴν φασαρίαν; ἐσκέπτετο. Ἐνόμισα ὅτι μίαν συγκέντρωσις κόσμου εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἐμὲ θὰ διεσκέδαζε καὶ τὰ παιδάκια θὰ εὐχαριστοῦσε καὶ τὸν ἄνδρα μου θὰ ἐκολάκευε, ἀφοῦ ἔγινεν εἰς τιμὴν τῶν ἰδικῶν του χριστουγέννων. Καὶ ὅμως οὔτε ἐφάνη κἄν ἔστω καὶ ἀπλῶς γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Καὶ διὰ μίαν ἢ δυστυχημένη γυναῖκα ἐκυριεύθη ἀπὸ μίαν μεγάλην καὶ ἀπέραντον λύπην, αἰσθανομένη ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ ἀνδρὸς τῆς θὰ ἐσχολιάζετο καὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς φίλας τῆς ἀκόμη.

γάπη τὴν κόρην τῆς, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε τὴν παρουσίαν τῆς καὶ ἔπαιξε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Μίαν στιγμὴν τὴν ἐπλησίασε ἡ Λόρα καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὰ χέρια καὶ τὰ φορέματα τῆς κυρίας αὐτῆς διὰ νὰ δῇ ἂν τὴν ἐγνώριζε, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὗρε κανέναν γνωστὸν σημεῖον ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἀγνωστον ὡς ἀπὸ ξένην, καὶ ἡ δυστυχῆς γυναῖκα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν λύπην τῆς, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ ἀγαπημένο παιδί τῆς δὲν τὴν ἀνεγνώριζε. Τότε ἔδωκεν εἰς τὴν Λόρα ἕνα περιδέριον ἀπὸ μαργαριτάρια, τὸ ὅποιον τὸ παιδίον ἐσυνήθισε νὰ φορῇ πάντοτε ὅταν ἦτο εἰς τὸ σπῆτι του. Ἡ μικρὰ τὸ ἀνεγνώρισε ἀμέσως καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τὸν λαϊμόν τῆς.

Τῆς ἔδωκε καὶ ἄλλο γνωστὸν τῆς ἀντικείμενον καὶ αὐτὸ τὴν ἀνησύχησε καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ περισσότεραν προσοχὴν τὴν ξένην, καὶ αὐτὸ ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐμάντευε ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὸ Ἀνόβερο· ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλειπε εἰς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον, μὲ ἀδιαφορίαν. Ἡ λύπη τῆς μητέρας ἦτο μεγάλη, τὴν ξαναπῆρε εἰς τὰ γόνατά τῆς καὶ τότε ἐφάνη ὅτι εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Λόρας εἰσῆρχετο μίαν ἀόριστος ιδέα, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἦτο ξένη, ἡ κυρία αὐτή; Τότε ἤρχισε νὰ ψάχνῃ πάλιν τὰ χέρια τῆς μὲ ζωηρότητα ἐνῶ ἡ φυσιογνωμία τῆς εἶχε ἔκφρασιν ἐνδιαφέροντος. Ἐγινε πολὺ ὠρὰ καὶ ἔπειτα κατακόκκινη, ἡ ἐλπίδα ἐφαίνετο ὅτι πολεμοῦσε μὲ τὴν ἀμφιβολίαν καὶ ποτὲ συγκινήσεις διάφοροι δὲν ἐζωγραφήθησαν δυνατώτερα εἰς ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ μητέρα τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τὴν φίλησε μὲ ἀγάπην. Ἀμέσως τὸ παιδί ἐννόησε τὴν ἀλήθειαν· καθεὺν ἀμφιβολία ἐχάθη ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του καὶ μὲ ἔκφρασιν μεγάλης χαρᾶς ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του τὴν ὁποία ἐπανεῦρισκεν.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ μικρὰ Λόρα ἦτο χαρούμενη. Καὶ ἂν καὶ ἦτο περισσότερο ἀπὸ βέβαιον ὅτι δὲν ἔβλεπε οὔτε ἄκουγε τίποτε, ὁ ἰατρὸς Howe ἔγραφε : «Φαίνεται τόσον εὐτυχῆς καὶ τόσο χαρούμενη ὅσον ἕνα πουλάκι ἢ ἕνα ἀρνάκι, καὶ ὅταν παίζῃ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τὸ γέλοιό τῆς ἀκούεται περισσότερο ἀπὸ ὅλα».

Μὲ τὸ ἐνστικτικὸν ὅπου ἔχουν ὅλα τὰ κοριτσάκια νὰ μαθῆνουν τῆς κούκλές τους, νὰ κάνουν ὅ,τι κάνουν καὶ αὐτὰ, τῆς ἔμαθε καὶ ἡ Λόρα νὰ μιλῇ μὲ τὰ δάκτυλα, καὶ ὠρες ὀλόκληρες εἶχε χιμαιρικὲς ὁμιλίαις μ' αὐτὴν».

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔμαθε νὰ γράφῃ ὅπως οἱ τυφλοὶ καὶ ἐκρατοῦσε ἡμερολόγιον τῆς ἡσυχῆς ζωῆς τῆς. Ὁ θόρυβος τῆς παραδόξου αὐτῆς ἀνατροφῆς διεδόθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ὁ Κάρολος Δίκενς ἦλθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καθὼς καὶ ὁ Kossuth. Ἐνδιέφερε τοὺς φιλοσόφους καὶ συγγραφεῖς τῆς πατρίδος τῆς διὰ τὴν πνευματικὴν μάρφωσιν τῆς. Ἐφθασε ἕως νὰ γράφῃ «ποιήματα», ὅπως τὰ ὀνόμαζε, τὰ ὅποια φυσικὰ δὲν εἶχαν καμμίαν εὐρυθμίαν καὶ ἀρμονίαν, τὰ ὅποια ὅμως εἶνε γεμάτα ζωὴν καὶ ἀληθινὴν ἀγάπην εἰς τὴν ποίησιν. Δὲν ἔφυγε ποτὲ ἀπὸ τὸ Σχολεῖον τῶν τυφλῶν τῆς Βοστώνης καὶ ἀπέθανε τὸ 1890, πολὺ μετὰ τὸν ἰατρὸν Howe, τὸν πρῶτον διδάσκαλόν τῆς.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Εἰρήνην Νικολαΐδου

Και πραγματικώς ή κακογλωσσία εις βάρος και αύτης και του άνδρος της είχε πάρει τον κατήφορον. Η κ. Ροζά ή καλλιτέρα της φίλη εις ένα μικρόν όμιλον κυριών εξέφραζε με πολύ ένδιαφέρον όλην της τήν συμπάθειαν δια τήν καυμένην τήν φίλην της. Φαντασθήτε άνδρας, έλεγε, να τρέχη έξω με μίαν ξένην και άγνωστον, όταν ή γυναίκα του διοργανώνει έορτήν εις τιμήν του. Διότι τα παιδιά ήτο πρόσφασις. Το δένδρον έγεινε πρό των χριστουγέννων εις τιμήν των ιδιικών του έορτών.

Καλέ τι ζωή ζούν, απήντησεν ή κ. Θυμίου, όμιλούσα σιγά και με τρόπον μυστηριώδη. Έμένα να ρωτήσετε! Είναι κάτι φοβερόν. Φωνές, γρύνιες, καυγάδες από το πρωτό ως το βράδυ. Η καυμένη ή Έλένη είναι λαμπρά κοπέλλα, μα τι τα θέτε δέν ήταν γι' αυτόν τον άνθρωπον.

Και τι είναι δά κι' αυτός, ήρώτησε με περιφρόνησιν μία κυρία ήλικιωμένη με βκμμένα μαλλιά και βκμμένα μάγουλα. Ποιός τον ξέρει από πού κρατεί ή σκούφια του;

"Έχει καλή θέσι, κερδίζει πολλά και είναι πολύ έξυπνος και πολύ άνεπτυγμένος.

"Αν δέν του άρεσεν, ως μήν τήν έπερνεν, είπεν ή κ. Ροζά, ή όποία έφαινετο προσπαθούσα να ξεμπλέξη τήν άλλουσίδα του βωλογιοϋ της, ένψ κατώρθωνε να προσέχη και εις τους κυρίους που ήσαν άντίκρυ της και εις τα παιγνίδια των παιδιών και εις ό,τι έλεγεν ή συντροφιά της.

Αίφνης όλων αι όμιλίας έσταμάτησαν, και όλων τα βλέμματα έστράφησαν προς τήν θύραν της αιθούσης. Ο κ. Δήμος είχεν εισέλθει, δίδων το χέρι του εις μίαν νέαν και

ώραίαν γυναίκα. Διηυθύνθη κατ' ευθειαν προς τήν σύζυγον του και με φωνήν αρκετά δυνατήν, ώστε να άκουσθῆ και από τους άλλους εκεί, είπεν :

Σου φέρω τήν εξαδέλφην μου κ. Άνθοπούλου, ή όποία εύρίσκεται εις Άθήνας πρό όλίγων ήμερών. Είχαμεν πολλόν καιρόν να ιδωθώμεν, διότι μας έχωρίζαν κάτι οικογενειακά διαφοραία...

"Η κ. Δήμου, έως ότου ο άνδρας της να τελειώση τήν φράσιν του είχε καταληφθῆ από ζάλην. Δέν ήμπορούσε να πιστεύση εις ό,τι έβλεπε. Η γυναίκα εκείνη ήτο ή μυστηριώδης επισκέπτρια, ή όποία είχεν υπάγει προς όλίγου εις το σπίτι της, ήτο ή ίδια, ή όποία τελευταίως έφαινετο ως να τους κατεδίωκε και τήν όποίαν ο Δήμος απέφευγε, δίδων διαταγάς εις τήν υπηρέτριαν να μη τήν δεχθῆ.

Και τώρα τήν έφερεν ο ίδιος επισήμως και τήν έπαρουσίαζεν εις όλους, ως εξαδέλφην του και της επέβαλε να τήν δεχθῆ, ήσως και να τήν φιλοξενήση. "Όλα ήμπορούσε να τα φαντασθῆ, όλα να τα υποθέσῃ, άλλ' αυτό ποτέ.

"Η νέα κυρία της έτεινε το χέρι με κήποιαν επιφύλαξιν, διότι άντελήφθη τί συνέβαινε μέσα εις τήν ψυχήν της. Αυτή ως ύπνωτισμένη, με μίαν κίνησιν έντελώς μηχανικήν της προσέφερε κήτισμ.κ, της έμειδίασε και φοβουμένη μήπως χάσει τήν δύναμιν να εξακολουθῆ να προσποιήται, εκάλεσε δύο τρεῖς κυρίους, εις τους όποιους έπαρουσίασε τήν εξαδέλφην του συζύγου της.

"Ο κ. Δήμος εκανε τον γυρόν του εις τήν αίθουσαν και έχαιρέτα τας κυρίας. Κατά προτίμησιν εις τας νέας, ώραίας

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

"Εξακολουθών να φωνάζη εις τους ιερείς να σπεύσωσιν, εδάδιζε προς τήν άπόκρυφον διόδον, κρατών δάδα άνημμένην και όδυρόμενος τώρα δια τήν πράξιν του: "Η Ζαχάρα, το αγαπητόν τέκνον του, το χάσμα του οικου του, φονευθεΐσα υπό της πατρικής του χειρός! Ποϋ έπήγαινε τήν στιγμήν αυτήν; Εις τον τάφον όπου της είχεν ανοίξει ο ίδιος, όπου ήθελε τήν ἴδη άπνουν!

"Αμα έφθασεν εις το μέρος και είδεν ότι το νερόν δέν υπήρχε πλέον, άλλ' ο τόπος μόνον ήτο υγρός, μετεβλήθη το καταλαβόν τήν ψυχήν του αίσθημα της μετανοίας. "Αλλά τί συνέβη; ποιός έστρεψε τα νερά; Το μυστήριον, εκτός των ιερέων, ουδείς άλλος έγνώριζε. Τήν θυγατέρα του είχε πρό αυτού ζώσαν, κατάβρεκτον μέχρι του λαιμού, και νερόν δέν έφαινενο πουθενά. "Ο Λάζαρος νεκρός παρ' αυτή, του όποιου τήν κεφαλήν έστήριζεν ή ίδια επί του στήθους της και χωράς ν' αλλάξῃ θέσιν επί τῆς εμφανίσει του πατρός της.

"Η έκπληξις, ήτις κατέλαβε τον Άναν, ήτο τόσο μεγάλη, ώστε να μη δίδῃ προσοχήν εις το δράμα του όποιου έγίνετο μάρτυς, αλλά να σκέπτεται τήν λύσιν του προβλήματος, τήν ανακάλυψιν του φοβίζοντος τώρα αυτόν μυστηρίου. "Αλλά τί συμβαίνει, είπεν επανειλημμένως.

"Η Ζαχάρα όμως όταν είδε τον πτετέρα της να φύγη, άκουμβῆ τήν κεφαλήν του Λαζάρου έλαφρά επί του λίθου, και τρέχει κατόπιν αυτού κράζουσα: Πατέρα μου! άποθνήσκομεν, σώσε μας! Λαμβάνει το άκρον του κρασπέδου του, το φέρει εις τα χείλη της επαναλαμβάνουσα τας αυτάς λέξεις.

Στρέφεται τότε ο άρχιερεύς προς αυτήν και της λέγει: Πολύ καλά, έσε σώζω, διότι είσαι σπλάγγνον μου, τέκνον της καρδίας μου, αν και είσαι αξία θανάτου, διότι κατήσχυνας το όνομα του Άναν. Αυτόν όμως, ο όποιός είναι αίτιος της συμφορας μου, άφες τον νεκρόν ή εκπνέον α, όπως είναι αυτοϋ και ακολουθεί με.

"Οχι δι' όλον τον κόσμο, εφώναζεν ή Ζαχάρα όπισθοχωρούσα. "Ας ώμίλησεν ή Ζαχάρα, βρέγουσα δια των δακρύων της το εδαφος μόνον ο σκληρός καταχθόνιος Άνανας ήμπόρεσε να μείνη άπαθής, να μη καμψῆ.

"Θά ακολουθήσης τήν διαταγήν μου κόρη. Φύλακες, λάβετε τήν κόρην αυτήν, τήν δεσποινά σας: της όφείλετε σεβασμόν. ὀδηγήσατέ την ευγενώς εις το παλάτι. άλλ' αν δοκιμάσῃ να μεταχειρισθῆ αντίστασιν, μεταχειρισθῆτε βίαν.

"Όταν έπλησίασιν αυτήν οι φύλακες, εξέβαλε φωνήν φοικώδη: βοήθεια! βοήθεια!

"Η Ρεβέκκα, ήτις άφου είδοποίησε τον άρχιερέα, είχεν ανοίξει τήν κάτω είσοδον της διόδου περιμένουσα το άποθησόμενον, ήκουσε τήν εκ του άλλου άκρου έρχομένην φωνήν της Ζαχάρας: σπεύδε! άμέσως εις το παλάτιον φωνάζουσα δι' όλων της των δυνάμεων, ότι δολοφονούσι τήν κυρίαν της εις τον ύπόγειον θόλον.

Δούλοι λευκοί και μαυροί, υπάλληλοι, θαλαμηπόλοι, άκόλουθοι, θεραπεινίδες του γυναικωνίου σπεύδου, τρέχουν.

"Ο άρχιερεύς δέν ήθελεν ή υποθέσις να γίνῃ γνωστή, ώστε όταν είδεν όλον το προσωπικόν του οικου του έξαλλος θυμού, στρέφεται προς τους φύλακας:

"Ευπράς! "Εξω τον σκύλλον τουτον τον Φαρισαίον! Ρίψατέ τον έξω των τειχών του μεγάρου εις τον κεντρικόν δρόμον. Τήν κόρην ὀδηγήσατε εις το διαμέρισμά της, εις τον γυναικωνίτην. Σεῖς δε ὅλοι λάβετε καλώς τα μέτρα σας, περιορίσατε τήν γλωσσάν σας ή άλλοίμονόν σας.

και πλουσίας ώμίλει περισσότερο, εφίνετο ιδιαιτέρως περιποιητικός, σκορπιζών χειροφιλήματα, φιλοφρονήσεις και ώραία λόγια. Δια τας ήλικιωμένες γυναίκας μόλις είχε μίαν κίνησιν της γεφαλῆς. Δια τους συγγενείς της γυναικός του ουτε αυτό. "Ο καυμένος ο γέρον Μηνῆς έσηκώθη ως τον είδε να εισέλθῃ, έτοιμάζετο να του ευχηθῆ καλῶ Χριστούγεννα, άλλ' εκείνος έπέρασεν απ' εμπρός του, χωρίς να φανῆ ότι τον είδε καν.

"Εμπρός εις τήν κ. Ροζά έστάθη άποφασιστικώς. Της έφίλησε το χέρι, της εκανε διάφορα κομπλιμέντα δια το ώρατόν της φόρεμα, δια το καπέλλο, δια τα bijoux της και έπειτα ήρχισε να τήν έρωτᾶ δια τον ευτυχῆ κ. Ροζά.

"Ο κ. Ροζά ξεπαγιάζει εις τους Δελφούς. Δέν είξεύρω αν αυτό είναι ευτυχία, είπεν εκείνη γελωσα.

Τον άποζημιώνει ή ευτυχία ότι έχει τήν πλέον χαριτωμένην και πλέον θελκτικήν γυναίκα του κόσμου.

"Η κ. Ροζά τον εκύτταζε καλῶ, καλῶ και με κήποιαν αυθάδειαν εις το ύφος του είπε: Εεύρω και κήποιον άλλον που έχει γυναίκα χαριτωμένην και ὅμως... τήν αφίνει μόνην, ένψ εκείνη δέν είξεύρει πώς να του δείξῃ τήν αγάπην της.

"Όμιλείτε για τήν Έλένη. "Αλλά ποιός σας είπεν ότι εγώ δέν είμαι ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου, κυρία μου, είπε μεγαλοφώνως, εις τρόπον ώστε να άκουσθῆ και από τας άλλας κυρίας. Και ποιός σας είπεν ότι ή Έλένη έχει παράπονα έναντίον μου.

"Η κ. Ροζά εδάγκασε τα χείλη και εσιώπησεν. "Εστρεψεν ὅμως με τήσιν αυθάδειαν και με τήσιν έπιμονήν το

Αι διαταγαί του άρχιερέως έτέθησαν εις πράξιν με μεγάλην ταχύτητα και εν νεκρικῆ σιγῆ. "Ο Λάζαρος και ή Ζαχάρα έχωρίσθησαν. "Ο πρώτος άναίσθητος συρόμενος έρίφθη εις τον δρόμον, ή δευτέρα εν μέσφ θρήνων και ὀδυρμών ὀδηγήθη εις το παλάτιον.

"Ο άρχιερεύς έμεινε μόνος μετά του νεαρού λευίτου.

"Εβαλες τήν διαταγήν μου εις πράξιν άμέσως;

"Όταν εγώ έφθασα εις τον ναόν, το νερόν έρρεεν εις τήν καταβόθραν εις το άνω μέρος του υπογείου θόλου δέν υπήρχε πλέον το μυστηριώδες κλειθρον ηνοιζεν ανθρωπινή χείρ, διότι εις τήν κοιλάδα των Τυροπέων τα κλειθρα της συναγωγῆς του νερού ήσαν άναικτά, το νερόν ήτο έστραμμένον προς τήν δεξαμενήν και έρρεεν ακατάσγετον.

"Παράδοξον θαύμα! "Ακατάληπτον! Ουδείς των υπηρέτων του ναού γνωρίζει το μυστικόν, αλλά ποιός έστρεψε το νερόν!

"Ο λευίτης ύψωσε τους ὄμους. Το βλέμμα του συνήτησε το του Άναν τήν στιγμήν αυτήν διηρωτήθησαν σιωπῶντες. Είναι κάτι ως θαύμα. Και οι ιερείς τους όποιους ήρώτησα έξεπλάγησαν: ο,τι είπεν εις εξ αυτών δέν αξίζει καν τον κόπον να το επαναλάβω.

"Τι είπεν; επανάλαθέ το, θέλω να το μάθω!

"Ανοησίας, Δέσποτά μου έλεγεν, ότι πολύ πιθανόν να είναι πάλιν κανέν κατώρθωμα του Ναζωραίου: είξεύρομεν ότι είναι φίλος στενός του Λαζάρου. "Αλλά Δέσποτά μου, τήν φοράν αυτήν τουτο είναι άπιθανον, διότι ο τυχοδιώκτης λείπει από τίνος δέν εύρίσκεται καν εις τήν Ιερουσαλήμ από πολλών ήμερών

"Ο Άνανας ὅμως χωρίσεν, εκίνησε τήν κεφαλήν και με εν παραταταμένον σϋφ έφυγεν, αφήσας τον νεαρόν λευίτην μόνον, άνευ απαντήσεως.

βλέμμα προς τήν κ. Άνθοπούλου, ώστε ήλθεν ή στιγμή του Δήμου να χωριάσῃ και να διαγκάσῃ και αυτός τα χείλη.

"Η κ. Δήμου έπλησίασε τήν κ. Ροζά. "Ήσθάνετο ότι ήμπορούσε να φωτισθῆ και αυτή, να έννοήσῃ περι τίνος έπρόκειτο από τήν όμιλίαν της κ. Ροζά με τον άνδρα της. "Η φίλη της ήτο πάντοτε έξυπνη, είχε θάρρος και τόλμην και δέν έχαρίζετο εις κανένα... "Αλλ' όταν εύρέθη κοντά των μετενόησε δια τήν άπόφασίν της. Τί ήθελεν επί τέλους να μάθῃ; Ποία ήτο ή ξένη αυτή, τήν όποιαν τόσοσιν περιέβαλε μυστήριον και περι της συγγενείας της όποίας ο άνδρας της δέν της είχε κάμει ποτέ λόγον. Και αν ή κ. Ροζά έξαφνα με τήν συνηθισμένην της αυθάδειαν άπεκαλύπτει το πράγμα, τότε ή θέσις του άνδρος της θα εγίνετο πολύ δύσκολος. "Ο κόσμος θα έμάνθανε τα καθέκαστα και το σκάνδαλον, του όποιου θα ήτο θύμα, δέν ήμπορούσε παρᾶ και αυτήν άκόμη να εκθέσῃ. "Οχι, έπρεπεν ή ίδια να άποπλήσῃ τήν Ροζά, έπρεπε να το κάμῃ και δια τήν ιδικήν της αξιοπρέπειαν και δια τήν των άλλων. Δέν της ήρεσε να έπιδεικνύῃ εις τους ξένους και τους άδικόφρους τήν μόνωσιν και τήν έρημίαν της ψυχῆς της. "Αλλως τε τί τήν έμελλεν, αν εις τας άλλας προδοσίας του άνδρος της προσετίθετο άκόμη μία. Αυτήν η ούτως ή άλλως δέν τήν αγαπούσε.

Και με το θάρρος, το όποιον και οι πλέον δειλοί εκ των άδικουμένων αισθάνονταν εις μίαν ὀρισμένην στιγμήν, είπε προς τον άνδρα της. "Η κ. Άνθοπούλου είναι πολύ ώραϊότερα από τήν φωτογραφίαν, όπου μας έδειξεν ή θεία σου. Λυποῦμαι διότι ήλθε τόσοσιν άργά, ώστε δέν έχω τίποτε να της προσφέρω. "Ολίγα άνθη μου μένουσιν, είπε. Θέλεις να

Τον ήμιθανῆ Λάζαρον έσύναζεν πιστός υπηρέτης του Άβραάμ από τον δρόμον και δι'ένός φορείου, το όποιον μετά δυσκολίας εις τήν νυκτερινήν ὄραν έπρομηθεύθη, τον μετέφερεν εις τήν Βηθανίαν.

Το γεγονός τουτο συνέβη, όπως ήμεις σήμερα μετροῦμεν το έτος, περι τας αρχάς Φεβρουαρίου, τρίτον έτος από του κηρύγματος του Σωτήρος.

"Ο Λάζαρος έπεσεν άσθενής δια να μην έγερθῆ πλέον. Το ψυχρόν νερόν εις το όποιον είχε μείνει τήσιν ὄραν, ή ψυχική και σωματική άγωνία και το μετά ταῦτα μαρτύριον, να σύρται λιπόθυμος επί του εδάφους και να ριφθῆ έξω των τειχών εις τον δρόμον, άπετελείωσαν το έργον.

"Η άπελπία της Μάρθας και της Μαρίας, όταν είδον τον αγαπητόν αδελφόν φερόμενον εις τήν κατάστασιν αυτήν, είνε τι άπαράστατον. "Ο Βαρούχ είπεν άμέσως, προσπαθών να καθησυχάσῃ αυτάς, ότι κάτι τι έκτακτον συνέβη εις τον πολύτιμον φίλον, δέν γνωρίζομεν άκόμη ακριβώς τας λεπτομερείας, παρηγορών και προλαμβάνων τους ὀδυρμούς: έσπευσε δε μετά του Άβραάμ εις αναζήτησιν του πλησιέστερου ιατροϋ.

Σημαῖνον πρόσωπον, ως ήτο ο Λάζαρος, λατρευτός, ευπόληπτος το άπροσδόκητον συμβάν, ή από της μιᾶς ήμέρας εις τήν άλλην θανατηφόρος άσθενεία του, ή νυκτερινῆ άφίξις του εν φορείῳ έπροξένησε μεγάλην έντύπωσιν. Εις τα χείλη ενός εκάστου έφέρετο το όνομά του γειτόνισσαι περιεργοί φύλαροι με το φῶς της ήμέρας συνήχθησαν πρό της θύρας του οικου, ζητοῦσαι πληροφορίας περι του άσθενούς: αι αδελφαί άπήντων ευγενέστατα, ή Μαρία παρακάμπουσα με πολλήν λεπτότητα τα της άφίξεως του φορείου και τας έρωτήσεις: ή Μάρθα προσέθεσε ότι πρό παντός άλλου δια τον άρρωστον άπαιτείται ήσυχία.

της τὰ δώσας. Καί ἔβγαλεν ἀπὸ ἓνα δοχεῖον ἓνα δέμα ζιμπούλια, τὰ ὅποια ἐπρόσφερον εἰς τὸν ἄνδρα της.

Ἐκεῖνος ἐγώσπη, ἀνιλεῖς, χωρὶς νὰ φωνῇ ἐννοῶν ὅλην τὴν ἥρωικὴν προσπάθειαν τῆς γυναικὸς του, ὅπως σώσῃ τὴν περίστασιν, τῆς εἶπε. Ἄλλὰ δῶσε μόνη τὰ ἄνθη σου, ἀγαπητή μου. Εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ ἐλύσῃς τὴν ἀγάπην τῆς ἐξαδέλφου μου, ἡ ὁποία τρελλαίνεται διὰ τὰ ἄνθη.

Καί τὸ δικό του δῶρον, εἶπεν ἡ κ. Ροζά, ἡ ὁποία ὑπέθεσεν ὅτι ἡ Ἐλένη δὲν ὑπωπτεύετο τὴ συνέβαινε μεταξύ τῶν δύο ἐξαδέλφων. Καί ἐπλησίασε τὸ γραφεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἐσκόρπιζαν τὴν λευκὴν λάμπιν των τὰ δύο ἀσημένια καντιλέρια καὶ τὸ ὠραῖον καλαμάρι. Ἴδου δῶρα πολυτίμα, εἶπε. Δῶρα βασιλικὰ, τὰ ὅποια μόνον γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾷ, ποῦ λατρεύει τὸν ἄνδρα της ζεῦρει νὰ ἐκλέγῃ.

Ὅλοι ἐπλησίασαν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐθαύμαζαν τὰ ὠραῖα δῶρα, ἐνῶ ἡ Ἐλένη εἶχε γίνεи κατακόκκινη καὶ ἤθελε τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ἤμποροῦσε νὰ κρυφθῇ εἰς τὰ βᾶθη τῆς γῆς, διὰ νὰ μὴν αἰσθάνεται τὴν προσοχὴν ὄλων ἐστραμμένην ἐπάνω της. Ἐγὼ προτείνω, εἶπεν ἡ κ. Ροζά, νὰ πιούμεν ἓνα ποτηράκι κρασί εἰς ὑγείαν τῆς φίλης μου τῆς κ. Δήμου.

Καί διευθυνομένη πρὸς τὴν τραπεζαρίαν, εἶπε. Ὅσοι συμφωνοῦν μαζῇ μου, ἄς μὲ ἀκολουθήσουν.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ὁ κ. Βικέλας, πρόεδρος τοῦ πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων συλλόγου, ἐξέθεσε διὰ τῆς λογοδοσίας του τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου τούτου, ὅστις πλὴν τῆς συνήθους ἀναχρηστικῆς ἐκδόσεως βιβλίων διὰ τὰς λαϊκὰς τάξεις ἐπεξέτεινε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰς ἐργασίας του καὶ εἰς ἄλλους κλάδους τῆς παιδαγωγίας. Καὶ πρῶτον εἰς τὸν ἐν λόγῳ Σύλλογον ὀφείλεται ἡ σύγκλησις τοῦ α'. ἐν Ἑλλάδι Ἐκπαιδευτικοῦ Συνεδρίου, ὡς καὶ τῆς α'. Παιδαγωγικῆς Ἐκθέσεως, ἡ ὁποία ἐστέρθη ὑπὸ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Ἡδὴ προστίθεται καὶ ἡ ἰδρυσις τοῦ Παιδαγωγικοῦ Μουσείου, εἰς αὐτὸ τὸ κατάστημα τοῦ Συλλόγου. Τὸ παιδαγωγικὸν Μουσεῖον, τὸ ὅποιον θὰ πλουτίζεται ὁλονὲν μὲ πᾶν ὅτι ἀναφέρεται εἰς νεωτέρας καὶ παιδαγωγικὰς ἐφευρέσεις, εἴτε εἰς ὄργανα, εἴτε εἰς ἐπιπλα, εἴτε εἰς συστήματα διδασκτικὰ, θὰ ἀποβῇ χρησιμώτατον καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν διδασκάλων, ἀλλὰ καὶ τῶν μητέρων.

Διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς δράσεώς του αὐτῆς τῆς τόσον πατριωτικῆς, ὡς κ. Βικέλας ἀπέδειξε πόσον εὐεργετικὴ εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἢ διὰ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ἐπιδικωμένη πρόοδος καὶ πόσον καλῶν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ πρόξενος, ὁ ἔχων τὴν μόρφωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως τοῦ κ. Βικέλα.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΣΣΙΤΙΟΥ

Δὲν εἰζεύρω ἂν ὑπάρχῃ ὠραιότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν προβλεπτικὴν φιλανθρωπίαν. Ἡ μέριμνα τῆς εὐθουῆς καὶ ὑγιεινῆς διατροφῆς τῶν πτωχῶν, ὡς καὶ τῆς καλῆς κατοικίας των, εἶναι ἐκ τῶν πρώτων καὶ σπουδαιοτάτων στοιχείων τῆς ὑπάρξεως μιᾶς κοινωνίας πολιτισμένης.

Τὸ πρῶτον ἐπιτυγχάνεται ἤδη διὰ τῶν οἰκονομικῶν Συσσιτίων. Εἶναι τιμὴ ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἰδρύσεώς των ὀφείλεται εἰς γυναῖκας τῶν Ἀθηναίων καὶ εἶναι εὐτυχία ὅτι τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολυπλασιασμόν των ἀνέλαθεν αὐτοπροσώπως ἡ πριγκήπισσα Σοφία ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Προεδρείαν της.

Εἶναι γνωστὸν πόσοι πτωχοὶ εὐεργετοῦνται ἐπὶ δεκαετίαν περίπου τώρα τρεφόμενοι μὲ θερμὸν φαγητὸν μὲ 10 ἢ 15 λεπτὰ τὴν ἡμέραν. Τόσον πολλοὶ ὥστε τὸ ἐν Συσσίτιον τὸ λειτουργοῦν πλησίον τῆς ἀγορᾶς δὲν ἐπάρκει διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν πτωχῶν τάξεων. Καὶ δι' αὐτὸ ἰδρύθη καὶ δεῦτερον εἰς τὴν συνοικίαν Πλάκας, πολὺ ἐντελέστερον τοῦ πρώτου, μὲ μαγειρεῖα μηχανικὰ, λειτουργοῦντα δι' ἀτμοῦ καὶ κατασκευάζοντα φαγητὰ ἄφθονα, οὐσιαστικὰ καὶ γευστικώτατα ἐντὸς μιᾶς ὥρας μόνον.

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου τούτου Συσσιτίου ἔγιναν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐνώπιον ὀλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Καραπάνου καὶ πολλῶν ἐξεχόντων μελῶν τῆς κοινωνίας μας.

Οὕτω ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς οἱ πτωχοὶ τῶν περιτῶν Πλάκων συνοικιῶν καὶ αἱ δυστυχεῖς οἰκογένειαι τῶν βιοπαλαιστῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἠμποροῦν μὲ τὸ ψῦχος αὐτό, ἐλάχιστα ἐξοδεύουσαι, νὰ τρέφονται ὑγιεινῶς καὶ νὰ χορταίνουσι, εὐλογοῦσαι τὸ ὄνομα ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μεριμνοῦν καὶ φροντίζουν διὰ τὴν ἀνθρωπινωτέραν συντήρησίν των.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Μυαλὰ ψωμάκια. Βράζετε ἓνα μυαλὸ βωδινὸ. Τὸ καθαρίζετε ἀπὸ τὰ πετσία καὶ τῆς ἴνας καὶ τὸ λύνετε καλὰ, καλὰ. Προσθέτετε 3 κουταλιὰς τριμμένο τυρὶ παρμεζάνας, 1 κουταλιὰ φρέσκο βούτυρο, ὀλίγο μαϊντανό, ἀλατοπίπερον, καὶ κανέλα ἂν σᾶς ἀρέσει καὶ ἀνακατόντε. Κόπτετε μίαν φραντζόλα τῆς μύρας εἰς πολὺ λεπτὰς φέτας, καὶ τῆς μουσκεύετε μέσα εἰς τὸ γάλα. Ἐπειτα ἀλοίφετε ἐπάνω εἰς τὴν φέτα σας ἀπὸ τὸ μίγμα τοῦ μυαλοῦ εἰς ἀρκετὸν πάχος καὶ ἐπάνω θέτετε μίαν ἄλλην φέταν. Τὰς πιέζετε ὀλίγον καὶ ἐνώνουνται. Ἐγχετε κοπανίσαι γαλέτα ἢ ξερὸ ψωμί καὶ κτυπήσει ἓνα κρόκον αὐγοῦ. Βουτάτε τὰ σάνδουιτς αὐτὰ μέσα εἰς τὸ αὐγὸ, τὰ περνᾶτε εἰς τὴν κοπανισμένην γαλέτα καὶ τὰ τηγανίζετε εἰς ἄφθονον βράζον πάχος ἢ βούτυρο.

Τὰ Βιβλία τῆς Ἀγῆς. Ὑπὸ κ. Κ. Παρρέν. Ἡ χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα. Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ σημερινοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὰς ἀνατρεφόμενας μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ των ὡς ἀνθρωπίνων ὄντων ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν Χειραφετημένην περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἔθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)πόλεως, εἰς τὴν Μάγισσαν ἡ ζωὴ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουσι τὴν γυναικεῖαν καρδίαν καὶ δίδουσι πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Καθὲν ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3 διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸ Πανεπιστημίου ἀρ. 27 καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.